

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

A. C. L. Heiberg

Verd

Provst A. G. L. Heibergs

Sordefærd

i Frederiksberg Kirke

den 29de Juni 1891.

Kjøbenhavn.

Trykt hos M. Lazarus, Nørvej 19. V.

1891.

A Gud ske Lov! det hjem ad gaar
Did op, hvor Faderhuset staar,
Højt over Kors og Grave;
Hvor Himmelbroderen, Guds Søn,
Jo har beredt en Blads saa skøn
For dem, som Hjemme have.

O Gud ske Lov! det hjem ad gaar
Did, hvor det store Stevne staar,
Der Husets Børn skal samle;
Hvor altid de skal sammen bo,
Som did fandt Vej i Jesu Tro,
De unge med de gamle.

O Gud ske Lov! det hjem ad gaar
Did, hvor de rette Barnekaar
Saa liflig er tilstede;
Hvor lutter milde Blik man faar,
Og Hjerte imod Hjerte slaar
Af Kærlighed og Glæde.

O Gud ske Lov! det hjem ad gaar
Did, hvorhen Synd og Død ej naar,
Hvor glemt er Jordens Væje;
Hvor Sjælen ved sin Frelser's Bryst
Stal drikke Livets fulde Lyst
Alt af hans Straaleløje.

O Gud ske Lov! det hjem ad gaar
 Til Landet hist, hvor Edens Aar
 I evigt Lys mon gløde;
 Hvor Mindets hulde Blomster smaa
 Skal i forklaret Glans opstaa
 Saa dufterige, søde.

Thi vil vi da meo Frydesang
 Hin Støvets korte Pilgrimsgang
 Fuldrøstig gaa her nede;
 Igennem Trængsel, Nat og Død
 Til Himlens lyse Morgenrød
 Guds Engle skal os lede.

Guds Naade være med os alle og Guds Fred i vor
 Herre Jesu Navn!

Gammel og mæt af denne Tids Dage gif vor elskede
 Fader ind til Hvilen, og vi sige med fuld Frimodighed over
 hans Støv: „Salige ere de Løde, som dø i Herren,
 ja Aanden siger, at de skulle hvile fra deres Arbejder, men
 deres Gjerninger følge med dem“ (Aab. 14, 13.)

Han har levet et langt Liv, fra dette Aarhundredes
 Morgengry til dets Aftentid, og han har — vi sige det
 med inderlig Tak til Gud for hans Naade — levet et lykkeligt
 Liv.

Et lykkeligt Liv, — ikke som om jo ogsaa store Sorger
 og bitre Smærter ere gaaede igjennem hans Sjæl. Men derfor
 var det et lykkeligt Liv, fordi det fra hans Ungdom af var
 baaret af en fast og usvigelig Tro paa Gud Faders Kjærlig-
 hed i Jesus Kristus. Den bar hans Liv i lyse Dage og
 fyldte hans Sjæl med Taksigelse, og den bar ham gjennem
 de tunge Tider og skjænkede hans Hjerter Trøst og Fred. Det
 var Troen paa Gud Faders Kjærlighed i Jesus

Kristus, der var Kjærnen i hans Forkyndelse i Menigheden i mere end halotredsfindstyve Aar, og han talte, fordi han troede; han talte ud af sit eget Hjertes Erfaringer gjennem Livets Tilfælfelser, og jeg nævner et apostolisk Ord, som jeg ofte fra min Ungdom af hørte fra hans Læber, og som han ligesom havde tilegnet sig som den Grundvold, ud fra hvilken han baade tænkte, talte og levede, — Apostelen Johannes's Ord: „Det evige Liv, som var hos Faderen, blev aabenbaret for os, og hvad vi have seet og hørt, forkynde vi Eder, at ogsaa I skulle have Samfund med os, men vort Samfund er med Faderen og med hans Søn Jesus Kristus.“ (Joh 1, 2—3).

Han har levet et lykkeligt Liv, — ikke som om han jo ogsaa har set Haab bryde og Forhaabninger henveirede for Sorgens og Smertens kolde Vinde; — men derfor var det et lykkeligt Liv, fordi det levende Haab lyste over hans Livs Dage her i Tiden.

Apostelens Ord: „Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som efter sin store Varmhjertighed har gjenlødt os til et levende Haab ved Jesu Kristi Opstandelse fra de Døde, til en ubesmittelig og uvisnelig og ufortrængelig Art, som er henlagt i Himlene til os, som ved Guds Magt bevogtes ved Troen paa den Frelse, som er rede til at aabnebæres i den sidste Tid. Herover fryder Eder, om I ogsaa nu, hvis Iaa skal være, en liden Stund bedrøves i adskillige Prøvelser“ (1 Pet. 1, 3—6) — dette Ord boede dybt i hans Sjæl og var blevet en levende Lovsang i hans eget Hjerte, som kom til Orde paa hans Læber, Iaa han kunde tale Haabet ind i Hjerterne og føre dem ad „Fredens Vej“, naar han af sit Hjertes Fylde forkyndte Opstandelsens Evangelium paa Paaskefesten, eller naar han førte Ordet ved Gravene.

Derfor kunde Menigheden i Kjerteminde og Drigstrup med fuld Føje ved Afsteden takke ham for de mange Aars

Fortyndelse af „Fredens Evangelium“. Og jeg mindes, som om det var igaar, med hvilken frydefuld Frimodighed vor elskede Fader for snart tredive Aar siden stod ved sin ældste Datters Grav og udbrød:

„Kristne, hvilken Morgenrøde!
 Mange mørke Timer værd,
 Naar vi, levende og døde,
 mødes med vor Herre kjær.“ —

Og han har levet et lykkeligt Liv, fordi det var et kjærligt Liv. Derom strømmer Vidnesbyrd sammen i disse Dage til hans Børn fra gamle Bøener, nære og fjerne, — fra langt tilbage i Tiden indtil de seneste Dage, og stadfæste vore egne Hjerters Vidnesbyrd fra vor første Barndom indtil hans høie Alderdoms Svagheds Dage. — Hans Liv var i Kjærlighed til Gud og Mennesker. Han var i sin Krafts Dage en saare dygtig Mand, trofast og nidtjær i sin Gjerning, i sin Tid en duelig Tjener i Herrens Hus; men Vidnesbyrd derom høre Fortiden til, høre til den danste Menigheds Historie, og de høre Evigheden til, al den Stund de fleste og bedste Vidner ere ligesom han gaaede ud af Tiden. Og fra dem, der ere tilbage, kommer med Enstemmighed det Vidnesbyrd frem, at hans Liv var et kjærligt Liv. „Det var et virksomt Liv, ført i Kjærlighed, der affluttedes, da Din Fader lukkede sine Dine,“ siger en af dem, der kjendte ham nøie fra vor fælles Barndomstid. Og atter: „vi mindes med inderlig Taknemlighed, hvad han og Din Moder vare for os i vore unge Dage“ — vi modtage Bud og Hilsen derom fra Lunde, fra Kjerte minde, fra Helsingør: „vi har altid bevaret ham i kjærligt Minde, og hans Minde er i Betsignelse hos Mange.“

Men jeg kalder ogsaa det et lykkeligt Liv, der bærer et godt Nygte ud over de Slægter, der følge efter, saa Børn og Børnebørn ogsaa udadtil kunne staa med Tak ved Fædres Grane

Saa er det da med Takfigelse, med dybt bevægede Hjerters varme Tak til Gud, vi følge ham hen til Støvets Hvilested.

Men her er mere at takke for. Han har levet et lykkeligt Liv i sit Hjem, vor Barndoms og Ungdoms Hjem, — i mere end halvtredstindstyve Aar bevarede Hjemmet for os, omgærdet og fredet af Faders og Moders Tro, Haab og Kjærlighed. Det var altid, ja lige til det Sidste, med festlig Glæde, vor elskede Fader modtog os — os og vore Børn — og samlede os om sig. Han vilde saa nødigt, at nogen skulde savnes. Og det lyder for mig, gjenlyder i mit Hjerter som Faders egen Hilsen til den Slægt, der kommer efter: „Det evige Liv var aabenbaret for os, og hvad vi have set og hørt, forkynde vi Eder, at ogsaa I skulle have Samfund med os, men vort Samfund er med Faderen og hans Søn Jesus Kristus.“

Gud glæde deres Sjæle i Himmerig!

Gabriel Friberg.

Jeg lever — og veed hvor længe fuldtrøst:
 Jeg lever, til Herren mig kalder;
 Jeg lever og venter den kaldende Røst —
 Jeg lever som Gæsten paa fremmede Kyst,
 Til Faderen Barnet hjemkalder.

Jeg dør — og jeg veed, hvad Time det sker,
 Det sker i Bestikkelsestunden;
 Jeg dør, naar mit Dje Fuldendelsen jer,
 Jeg dør, naar ej Døden mig truer mer,
 Men Kilden til Livet er funden

Jeg rejser — og veed, hvor Rejsen gaar hen:
 den gaar til Guds evige Rige;
 Jeg rejser til Aanderne's Fader og Ven,
 Til Landet, hvor aldrig med Sorg igen
 Fra Sjælene Sjælene vige.

Af alle de Navne, Gud kaldes med i den hellige Skrift og i Menigheden, er der intet rigere og skønnere end Ordet Fader. „Eder's Fader i Himlen“, siger Jesus, „min Fader og Eder's Fader“. „Gud og vor Herres Jesu Christi Fader“, siger Apostlen. Efter Guds Fadernavn har ogsaa en jordisk Fader sit Navn. Det er et saare stort Navn, hvem kan svare til dette Navn? Men naar nu idag vi Børn staa ved vor gamle Faders Kiste, kan vi fige med Tak til Gud, at han

har været for os en god jordist Fader. Vi veed det vel, at han var et strøbeligt og syndigt Menneſke, men han har dog i nogen Maade været for os, hvad en kristen Fader bør være for sine Børn, en hjærlig Vejleder til det himmelfte Hjem.

Da Gud luftede Paradiſhaven for den faldne Slægt, da lod han os beholde det jordifte Hjem. Og vi Børn har havt den uſigelig ſtore Lykke at have levet i et virkelig Hjem. Og hvor ſjeldent findes et ſaadant i denne Verden! Mon det ikke er derfor Guds Ord ſaa ofte maa vende tomt tilbage, fordi det prædikes for en Slægt, ſom aldrig har kjendt et jordist Hjemſ Righed og Veſignelſe. Men har vi kjendt og ejet et Hjem, da er jo meget os betroet, for hvilket vi ogſaa ſtal aflægge Regnſkab. Ja, vi har ejet et veſignet Hjem, hvor der var Hvile for Hjerte og Tanke, et Hjem, hvor der blev ſvaret paa mange Spørgſmaal, hvor der blev tænkt og talt frit og aabent og hjærligt, hvor der var Skygge, naar Dagen var hed, og hvor der var Skjul, naar Vejrene bruſte, ja et Hjem, hvor Huſet var fyldt med den koſtelige Salves ſøde Duft. Det blev ſagt os i vort Hjem af vore Forældre, hvad det er, ſom gjør et Menneſkeliv elendigt og fattigt, ſaa der maa raabes: „Jeg elendige Menneſke, hvo ſtal fri mig fra dette Dødsens Legeme“. Og der blev vidnet for os om, hvem der ene kan og vil raade Bod paa Menneſkehjertets dybeſte Ve, hvem der fører os fra Sultenes og Spørgſmaalenes Forgaard ind i Kirkenſ Helligdom, han, ſom blev ſaaret og knuſt for vore Synder og derfor kan ſige: „Jeg er Døren; derſom Nogen gaar ind ved mig, ſtal han frelſes“.

Og hvad bliver der ſaa tilbage af Hjemmet, naar Døden kommer, og Teltets Snore ſkæres over? En Række af Billeder i vor Sjæl, ſom aldrig udviſes; en Billedrække, hvor de ſamme kjære Stikkelſer kommer igjen, fra de vare unge, til de eſterhaanden ældes og graane. Hvad ſer du gjennem de

mange Aar i deres Afsyn og Blit, hvad hører du i deres Ord? Jeg ser den kristne Tros usminkebe, ægte Gudsfrugt gjennem de mange Aar; og jeg hører én Tone, som klinger gjennem Alt, hvad de sagde og gjorde, én dejlig Tone, den sødeste af alle; vi kalde den Kjærlighed, den er Livets Betsignelse.

Hvi gjemmer du Støvet i Kiste!
hvi rister du Navnet i Sten,
naar ikke i Troen du vidste,
at vaagne skal slumrende Ven!

Modtag da kun Jord, hvad nu segner,
og gjem det i moderligt Skjød,
men glem ej, at Kinden, som blegner,
end Net har til Nojen saa rød!

Ja, glem ej, at Hytten, som hælder,
som raver og synker i Grus,
i Grav vel sin Brøde undgjælder,
men bygtes dog til et Guds Hus!

Naar under de rødmende Stjer
der stødes i Himlens Baiun,
for Gravfolket Morgenen grær,
sig rejser Guds faldne Baulun.

Lyktialigste af alle Dage,
o Muld, naar af dig myltre frem
Guds Billeder alle saa fage;
da Børnene Gud henter hjem!

Men „vi vide, at dersom vort jordiske Hus, denne Hytte, nedbrædes, have vi en Bygning af Gud, et Hus, som ikke

er gjort med Hænder, evigt, i Himlene". Ja, Gud være lovet. Amen.

Gustav Heiberg.

Dejlig er Jorden,
 Prægtig er Guds Himmel,
 Skjøn er Sjælens Pilgrimsgang!
 Gjennem de fagre
 Riger paa Jorden
 Gaa vi til Paradis med Sang!

Tider skal komme,
 Tider skal henrulle,
 Slægt skal følge Slægters Gang;
 Aldrig forstummer
 Tonen fra Himlen
 I Sjælens glade Pilgrimsgang.

Englene sang den
 Først for Markens Hyrder,
 Skjønt fra Sjæl til Sjæl det lød:
 Fred over Jorden!
 Menneſte fryd dig,
 Ds er en evig Frelſer fød!
